

Hồi 109

Bông Hoa Khô Héo

Trần Gia Lân đeo mặt nạ da người vào, tức thì hồi phục thân phận Lãnh Diện Quái Khách ngay.

Thu Thi Khách cười há há một tiếng nói:

- Vị bằng hữu nào đã đến, tại sao không hiện thân đi?

Trần Gia Lân bất giác giật mình kinh hãi. Đối phương đã đến rồi thế mà mình chẳng hề phát giác gì hết, điều này chứng tỏ võ công của đối phương kinh người hết sức, rốt người này là nhân vật phương trời nào vậy. Chẳng biết có phải một phe với bọn Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng?...

Hắn còn đang suy nghĩ bỗng nghe một âm thanh già dặn cứng cáp nhưng rất lạnh lùng vang tới nói:

- Lão phu luôn luôn không thích gặp mặt với người xa lạ.

Trần Gia Lân nghe thấy âm thanh rất quen thuộc, nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, bỗng buột miệng nói:

- Tôn giá là Chuông Quỷ đó ư?

Hắn đã nhận ra âm thanh của Huyết Chuông Quỷ, chiếu theo thường lệ, nhân vật thần bí giao dịch máu tanh này luôn luôn không khi nào hiện thân hết.

Huyết Chuông Quỷ phát ra một tràng cười há há, sau đó lên tiếng nói:

- Có lẽ bằng hữu chính là Lãnh Diện Quái Khách mới xuất đạo gần đây thì phải, chúng ta chưa hề có qua lại lần nào. Tại sao bằng hữu lại nhận ra giọng nói của lão phu?

Thu Thi Khách tiếp lời nói:

- Nếu bằng hữu là người hành nghề máu tanh, vậy thì bề mặt làm ăn của chúng ta có chút quan hệ rồi, hân hạnh được hội ngộ rồi, bằng hữu giết người, còn tiểu lão nhi thì thu xác chết. Quả thật kỳ diệu hết sức, chúng ta nên thân cận với nhau vậy.

Huyết Chuông Quỷ nói:

- Đúng ra phải như thế đấy, nhưng... chẳng hay chiều bài của các hạ có đáng tin cậy chẳng?

Thu Thi Khách nói:

- Chớ quan tâm thật hay giả làm gì, tại sao chương quỹ lại không hiện thân tương kiến ư?

Huyết Chương Quỹ nói:

- Chúng ta cứ thế nói chuyện cũng được, hà tất quyết phải đối diện làm gì?

Thu Thi Khách nói:

- Chương quỹ đến đây có mỗi làm ăn gì chẳng?

Huyết Chương Quỹ nói:

- Ta đến chuẩn bị một vụ làm ăn, còn người thì sao?

Thu Thi Khách kêu ô một tiếng nói:

- Ô! Tiểu lão nhi cũng thế, này chương quỹ gió máy trên nóc nhà to lắm, coi chừng trúng gió đấy, tuổi tác lớn rồi không tiện leo trèo trên cao, nếu chẳng may té xuống bị thương không phải là chuyện đùa đâu, tốt hơn hết cứ xuống chỗ đất bằng cho rồi.

Lão đã điểm ra chỗ ẩn núp của Huyết Chương Quỹ, Trần Gia Lân thán phục vô cùng. Hai bên đối đáp cả nửa buổi, âm thanh đối phương lúc đông lúc tây khiến người nghe không thể nhận định phương hướng. Thế mà Thu Thi Khách đã nhận ra hướng thốt ra tiếng nói của đối phương.

Một bóng người từ trên nóc nhà Phật đường phát phơ hạ trên sân viện nhẹ nhàng như một cánh lông vũ không hề gây mấy may tiếng động gì hết.

Trần Gia Lân bất giác lấy làm khẩn trương hết sức, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy nhân vật khủng bố này. Đối phương là một lão nhân mặc áo bào gấm, dùng một chiếc khăn bịt mặt nửa khuôn mặt từ sống mũi trở xuống, chỉ trông thấy bộ phận từ hai mắt trở lên mà thôi.

Phẩm thuộc những nhân vật thần bí chỉ cảm thấy đáng sợ trong sự tưởng tượng, một khi hiện hình thì cảm giác khủng bố không còn nữa.

Thu Thi Khách vươn vai đứng thẳng, ngẩng mặt lên nói:

- Chắc chương quỹ đã để dành được một số tiền máu tanh khá nhiều thì phải?

Huyết Chương Quỷ cười hắc hắc rồi nói:

- Số tiền này chỉ được tiêu dùng chứ không được để dành, hồ bao lão phu vẫn trống rỗng không có gì hết.

Thu Thi Khách bỗng lướt tới đồng thời giơ tay chộp vào giữa ngực Huyết Chương Quỷ nhanh như cắt.

Huyết Chương Quỷ bỗng cúi người thấp xuống, đảo mình một cái né sang một bên nhanh như điện chớp.

Thu Thi Khách lập tức biến trở thành chưởng tấn công tiếp.

Huyết Chương Quỷ lại thấp thoáng lượn mình nhảy lùi ra sau, la hét nói:

- Tại sao các hạ lại động thủ ư?

Động tác của hai bên thần tốc hết sức, nhưng không ai dùng chân lực, hình như biểu diễn tập dượt với nhau mà thôi.

Thu Thi Khách quát lên:

- Cha chả, người chán nản hết muốn sống cho nên mới hành nghề chóng chết...

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Đương nhiên có lẽ Huyết Chương Quỷ người có nỗi khổ tâm khó nói cũng nên, người cứ xem như tiểu lão nhi chưa nói gì hết đi!

Huyết Chương Quỷ chấp tay xá dài, nói:

- Xin ghi nhận món thịnh tình này, trông tình hình... các hạ cũng có tư ẩn khó nói, vậy thì trong bụng mạnh ai nấy hiểu rồi!

Thoáng qua hai bên đối đáp biết ngay bên trong có uẩn khúc gì rồi, Trần Gia Lân nghe chẳng hiểu gì hết.

Sở dĩ Thu Thi Khách đã bỗng nhiên xuất thủ là nhắm mục đích muốn từ nơi võ công để phân đoán lai lịch đối phương. Căn cứ vào câu nói vừa rồi của lão, chứng tỏ rằng lão đã đạt được mục đích, đồng thời ngược lại Huyết Chương Quỷ cũng đã nhận ra lai lịch của lão.

Nỗi khổ tâm của họ là gì?

Thu Thi Khách là nhân vật lừng danh cách đây một trăm năm, lúc lão tung hoành giang hồ Huyết Chương Quỷ y chưa ra đời, y căn cứ điều gì lại nhận ra lão?

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây bất giác đưa mắt chăm chăm nhìn Huyết Chương Quỷ. Đây là một nhân vật hung ác nhất ở đương kim võ lâm, lấy giết người làm nghề nghiệp, quả thật hẳn muốn nháy tới gỡ khăn bịt mặt đối phương ra xem.

Chẳng lẽ hung thủ giết mướn cũng có tư ẩn khó nói thật sao?

Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Lúc này chương quỹ bảo rằng ngẫu nhiên đi qua ngang đây, chắc không phải vậy chứ?

Huyết Chương Quỷ đáp:

- Vậy thì các hạ nghĩ vậy sao?

Thu Thi Khách nói:

- Chốn này chẳng phải đại lộ quan đạo, chỉ là một ni am, đến đây hẳn phải có mục đích.

Huyết Chương Quỷ mỉm cười nói:

- Ô! Các hạ nói đúng rồi, quả thật có chút việc nhỏ vậy.

Thu Thi Khách nói:

- Theo tiểu lão nhi suy đoán đây không phải là việc nhỏ, ắt phải liên quan tới Mẫu Đơn lệnh chủ, có đúng vậy không?

Huyết Chương Quỷ nói:

- Có thể là thế, nhưng mục đích chính là từ đây bà ta giải cứu một người...

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Có phải là Võ Lâm Tiên Cơ chăng?

Huyết Chương Quỷ đảo mắt nhìn hắn nói:

- Sao bằng hữu lại biết như thế?

Trần Gia Lân nói:

- Chính tại hạ cũng tìm cô ta mà tìm đến đây.

Huyết Chương Quỷ kêu ồ một tiếng nói:

- Lão phu từng trông thấy Mẫu Đơn lệnh chủ và một tên thủ hạ luống cuống bỏ chạy, nhưng không thấy bóng dáng của Võ Lâm Tiên Cơ, lão phu nghĩ rằng ắt phải có nguyên nhân, nên mới tìm tới đây, người cô ta đâu rồi?

Trần Gia Lân không nói gì hết, đảo mắt nhìn sang hướng Thu Thi Khách.

Thu Thi Khách bỗng giậm chân nói:

- Hãy đi theo tiểu lão nhi nào!

Dứt lời, vác áo quan bằng đồng lên, cất bước chạy ra cửa am.

Huyết Chương Quỷ và Trần Gia Lân cũng lượn mình chạy theo sau.

Vì sao cuối cùng đã biến nhất, trời đã mờ mờ sáng.

Vượt qua cái cầu nhỏ, rẽ sang hướng phải chạy dọc theo bờ suối chừng mười mấy trượng có một mái nhà tranh, Thu Thi Khách thò đầu nhìn vào trong la lớn tiếng nói:

- Hồng rồi! Lại đánh mất cô ta nữa!

Trần Gia Lân giật nảy người lên, hớ hải nói:

- Lão tiền bối đã đặt cô ta tại đây sao?

Thu Thi Khách nói:

- Đúng thế! Tiểu lão nhi vì phải kiếm Mẫu Đơn lệnh chủ đòi nợ, nên tạm thời giấu cô ta tại đây. Cô ta bị nữ ma đầu nợ dùng Tán Nguyên chỉ khống chế, không thể cử động, chẳng lẽ lại lọt vào tay đối phương lần nữa chẳng?

Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu như lọt vào tay người khác, cô ta chỉ sống một ngày trời mà thôi.

Trần Gia Lân nghiêng răng ken két nói:

- Lòng dạ lũ ma này thật độc ác hết sức, bây giờ biết làm sao đây?

Huyết Chương Quỷ cũng xúc động nói:

- Tán Nguyên chỉ, mất hết công lực, phải hy sinh công lực của một cao thủ khác mới có thể giải cứu được, mặc dù người trúng Tán Nguyên chỉ được cứu sống nhưng xem như là người bị phế công lực, nếu không kịp thời chữa trị chỉ sống được một ngày nữa mà thôi.

Thu Thi Khách không còn thái độ đối nghịch xem đời chẳng ra gì cả, lão tỏ vẻ khẩn trương nói:

- Bây giờ tiểu lão nhi chỉ mong rằng cô ta lọt vào tay của Mẫu Đơn lệnh chủ trở lại, như vậy cô ta mới không chết, sở dĩ bà ta sử dụng chỉ pháp này nhằm mục đích đề phòng cô ta bị đánh cắp...

Huyết Chương Quỷ lắc đầu nói:

- Không thể được, chính mắt Mẫu Đơn lệnh chủ cùng tên thủ hạ rời khỏi nhưng không phải chạy về hướng này, cũng chẳng thấy bà ta mang theo ai cả.

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, không nói gì hết, trong lòng rối loạn vô cùng.

Thu Thi Khách nói:

- Bây giờ chớ nói gì nữa, chúng ta hãy chia ra làm ba hướng lục soát. Nếu tìm được thì mang về nơi đây, không ai có thể cứu cô ta hết.

oOo

Trần Gia Lân bàng hoàng lục soát dọc theo bờ suối, trong lòng rối loạn bất an, rốt cuộc ai đã đánh cướp Võ Lâm Tiên Cơ lần nữa đây?

Trong lúc hấn vừa chạy vừa suy nghĩ...

Bỗng có một tràng tiếng ngựa hí phá không vang tới, Trần Gia Lân động lòng phi thân chạy sang hướng đó ngay.

Đây là một ngôi đền hoang đổ nát, có một kỵ mã buộc vào thân cây tại trước cửa đền. Khi Trần Gia Lân chạy tới gần đó, tức thì ngăn người ra tại chỗ, vì kỵ mã này chính là kỵ mã hấn đã buộc ở gần đầu cầu tối hôm qua, tại sao ai đã mang ra đây ư?

Hấn vừa suy nghĩ vừa phi thân nhảy vào trong đền.

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng la hét, có thiếu nữ áo xanh đứng cản ngay trước đền, ả này chính là Nguyệt Quế tỷ nữ của Tử Y Tiên Tử chứ không ai xa lạ cả.

Khi Nguyệt Quế trông rõ mặt người vừa xuất hiện, bất giác kêu a một tiếng nói:

- Té ra là các hạ!

Trần Gia Lân thoát trông thấy có hai xác chết mặc áo đen nằm ngay trước cửa đền, bất giác giật nảy người lên. Hấn phóng mắt nhìn vào trong đền mới thấy Ngô Hoảng Văn và Tử Y Tiên Tử song song đứng trước cửa thần đàn đưa mắt chăm chú nhìn ra ngoài này. Hấn không trả lời Nguyệt Quế, lượn vào hướng thần đàn nhanh như chớp.

- A!

Hấn thất kinh kêu lên một tiếng, bất giác lùi ra sau một bước.

Võ Lâm Tiên Cơ nằm dưới đất trước bàn thờ, gương mặt đẹp như hoa phù dung hiện ra thần sắc đau đớn.

Ngô Hoàng Văn nhìn Trần Gia Lân nói:

- Sao tiền bối cũng tìm đến đây ư?

Trần Gia Lân hấp tấp chỉ tay vào người Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chính các ngươi mang nàng đến đây?

Tử Y Tiên Tử tiếp lời nói:

- Không, chính hai hắc tử áo đen nọ đã mang nàng đến đây.

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ phải lập tức mang cô ta đi!

Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Tiền bối mang nàng đi ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Ngươi không trông thấy cô ta có hiện tượng lạ sao?

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Đương nhiên, văn bối đã trông thấy rằng nàng bị một thủ pháp quái dị khổng chế công lực, văn bối cùng Lương cô nương đang bó tay cùng kẻ, định mang nàng đi thỉnh giáo danh y.

Trần Gia Lân xua tay nói:

- Cô nương đã trúng phải chỉ pháp độc môn của Mẫu Đơn lệnh chủ không còn kịp thỉnh giáo danh y nữa. Chính tại hạ đang truy tầm cô ta đây, có hai vị tiền bối đang đợi ở chỗ cách nơi đây chừng ba mươi dặm đường, họ có thể giải cứu cô ta...

Dứt lời hắc tử quay sang hỏi Võ Lâm Tiên Cơ:

- Nay Đào cô nương, ngươi bị chỉ pháp khổng chế từ lúc nào vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yếu ớt:

- Vào khoảng giờ ngọ ngày hôm qua!

Trần Gia Lân thoát nghe nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi, bây giờ đã sắp đến giờ Ngọ, chẳng biết có kịp thời trở về địa điểm ước hẹn với Thu Thi Khách hay không vẫn còn là một vấn đề nan giải, vì ba mươi dặm đường không phải là gần.

Hắn lại suy nghĩ rằng cho dù đến kịp nơi ước hẹn, liệu Thu Thi Khách có bằng lòng hy sinh công lực của bản thân để cứu nàng hay không? Hoặc là lão có cách cứu khác?

Nhưng Thu Thi Khách đã nói rằng bất cứ ai tìm được nàng cũng phải đưa nàng về địa điểm ước hẹn, có lẽ lão đã có sự tính toán gì rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây lại lên tiếng nói:

- Tại hạ phải mang nàng đi ngay bây giờ!

Ngô Hoàng Văn ngập ngừng nói:

- Tiền bối, điều này...

Trần Gia Lân hấp tấp nói:

- Còn điều gì nữa?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Đào cô nương cùng Ngư Lang minh huynh kết nghĩa văn bối có hôn ước, cho nên văn bối có trách nhiệm đối với nàng!

Trần Gia Lân nói:

- Chậm thêm một giây thì cô ta sẽ tiếp cận tử vong thêm một bước, chẳng lẽ người chuẩn bị khoanh tay nhìn cô ta chờ chết ư?

Nói xong tiến lên một bước cúi xuống bồng Võ Lâm Tiên Cơ lên.

Tử Y Tiên Tử xéch ngược đôi mày đậm lên nói:

- Các hạ nói thật đấy ư?

Trần Gia Lân thở mạnh mạnh một cái nói:

- Lương cô nương, không còn thì giờ để biện luận nữa!

Hắn vừa nói vừa hấp tấp chạy ra ngoài đền.

Ngô Hoàng Văn và Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn nhau một cái, cả lắc đầu tỏ vẻ không biết làm gì hơn.

Trần Gia Lân bước ra khỏi đền, gỡ giày buộc ngựa ra, đặt Võ Lâm Tiên Cơ nằm trước mình hẵn, sáu đốm thúc ngựa chạy đi như gió.

Cây cối hàng xóm hai bên cứ vù vù chạy vụt ra sau.

Hắn cứ nóng lòng trông cho Võ Lâm Tiên Cơ trước khi chưa tắt thở sẽ kịp trở về tới địa điểm ước hẹn.

Bỗng nhiên hắn phát hiện trước ngực hơi nhột, cúi đầu xuống thì ra Võ Lâm Tiên Cơ đang giơ tay quào vào ngực hắn, hắn kéo dây cương cho ngựa chạy chậm lại, nói:

- Đào cô nương, ngươi bị sao thế?

Võ Lâm Tiên Cơ mấp máy đôi môi xanh mét nói giọng nhỏ như ruồi muỗi:

- Ta... không xong rồi, xin... đặt ta xuống...

Trần Gia Lân luống cuống nói:

- Không được, chúng ta phải kịp thời đi cầu y!

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yếu ớt:

- Không... còn kịp nữa, ta... sắp chết bây giờ...

Trần Gia Lân nghiến răng, cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói giọng ôn tồn:

- Đào cô nương, ngươi không chết đâu, chúng ta cố gắng chạy thêm một đoạn đường là tới nơi rồi.

Võ Lâm Tiên Cơ miễn cưỡng lắc đầu một cái nói:

- Ta biết... không xong rồi, xin đặt ta nằm trên đất, để ta... được yên ổn... ra đi thừa đại hiệp, ta còn... vài lời muốn nói... nếu cứ chạy tiếp... thì ta không có cơ hội để mở miệng nữa.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, cương quyết nói:

- Không được, ta phải tận nhân lực, ngươi hãy chịu đựng thêm giây lát nữa!

Nói xong thúc ngựa chạy tiếp.

Võ Lâm Tiên Cơ cứ quào vào ngực hắn liên tục, hắn cũng cứ thúc ngựa chạy như gió.

Mồm ngực vẩy đầy những nước bọt trắng nhỏ xuống đất, say đó lại chảy bọt ra tiếp.

Một tiếng ngựa hí thê thảm phá không vang lên, kỵ mã loạng choạng cắm đầu nhào xuống đất. Trần Gia Lân thất kinh kêu lên một tiếng, theo bản năng tự nhiên vút bỏ dây cương ôm chặt Đào Ngọc Phân tung người phất phơ hạ trên mặt đất.

Kỳ mã miệng sùi bọt mép lẫn máu tươi, cứ thở hồng hộc rất lớn tiếng, trông tình vô dụng rồi.

Tức thì trong lòng cảm thấy áy náy bất nhẫn, nhưng hắn cũng chẳng rảnh rồi quan tâm đến kỳ mã đã chạy mệt lử sắp phải chết này nữa, hắn nghĩ bụng. Bây giờ cách chỗ ước hẹn chừng mười dặm đường, đành phải chạy bộ thôi!

Hắn cúi đầu nhìn, bất giác hồn phi phách tán, toàn thân mềm nhũn ngay.

Đào Ngọc Phân đã nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu sang một bên, đôi môi tái mét, mặt mày không còn một chút máu nào hết.

Chẳng lẽ nàng chết thật rồi sao?

Kêu bạch một tiếng, Trần Gia Lân té ngồi trên đất, vẫn ôm chặt nàng vào lòng. Hắn giơ tay sờ vào huyết mạch như động như không, sau đó xét hơi thở, gần như ngừng hẳn.

Hồng rồi, không còn cách cứu trị nữa, cũng không cần lên đường đến nơi ước hẹn làm gì.

Hắn ngược nhìn lên trời xanh, khóc chẳng ra nước mắt.

Nàng từng nói có đôi lời căn dặn quả thật bây giờ không còn cơ hội nữa. Ngoại trừ thần tiên, ngoài ra không ai có thể làm cho nàng mở miệng được.

Trần Gia Lân sắp phải phát điên lên, hắn chỉ muốn gào thét, giết người, để máu để trút hết nỗi hận trong lòng.

Hắn gỡ mặt nạ ra, diện cuồng gầm rống:

- Phân muội, hãy mở mắt một lần nữa, xem nàng đang nằm trong lòng ai nào?

Thế nhưng, nàng không thể mở mắt được nữa.

- o O o -